

TUI T. SUTHERLANDOVÁ



OHNIVÁ KŘÍDLA

TEMNÉ TAJEMSTVÍ

FRAGMENT

Ohnivá křídla

Temné tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tui T. Sutherlandová

Ohnivá křídla – Temné tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

OHNIVÁ
KŘÍDLA
TEMNÉ TAJEMSTVÍ



TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ KŘÍDLA

TEMNÉ TAJEMSTVÍ

 FRAGMENT

*Jonahovi a Elliotině první partě: Willamině a Wyattovi,
Ashwinovi a Syrusovi, Leovi a Maye, Amelii, Charlieovi,
Adamovi, Stelle, Radymu a Lyle, Sylvii a Penelope,
Calvinovi, Elvii a Joshuovi, Noahovi a Grace.*





**NOCILETŮV PRŮVODCE
PO DRACÍCH PYRRHIE**

BAHNOLETI

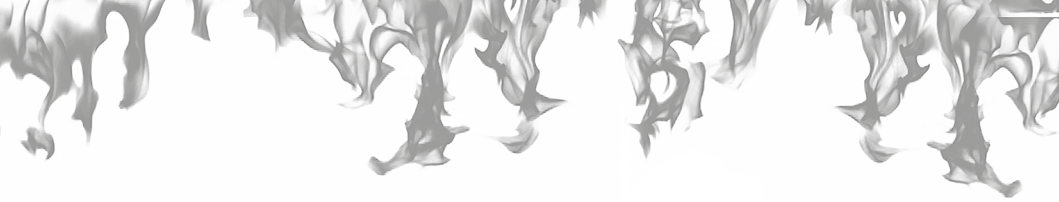
Popis: silné, obrněné hnědé šupiny, někdy s jantarovými a zlatými podšupinami, velká, plochá hlava s nozdrami na horní straně čenichu.

Schopnosti: umí chrlit oheň (jsou-li dostatečně zahřátí), zadržet dech až na hodinu a splynout s prostředním velkých močálů. Obvykle jsou velice silní.

Královna: královna Blatana.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a nebeletů.





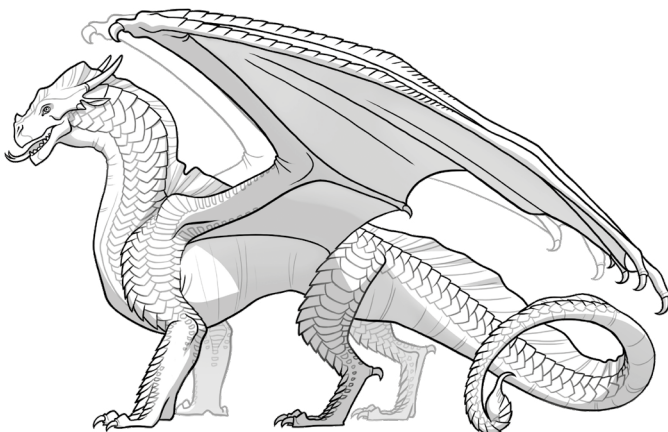
PÍSKOLETI

Popis: bledě zlaté nebo bílé šupiny odstínu pouštního písku, ocas s jedovým hrotem, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: mohou přežít dlouhou dobu bez vody, umí uštknout nepřítele hrotem ocasu jako štíři, maskují se zahrabáním do pouštního písku, chrlí oheň.

Královna: po smrti královny Oázy je kmen rozdělen mezi tři soupeřky o trůn: sestry Žhavu, Žáru a Plamenu.

Spojenci: Žhava bojuje po boku nebeletů a bahnoletů, Žára se spojila s mořelety a Plamena má podporu většiny píscololetů a ledoletů.





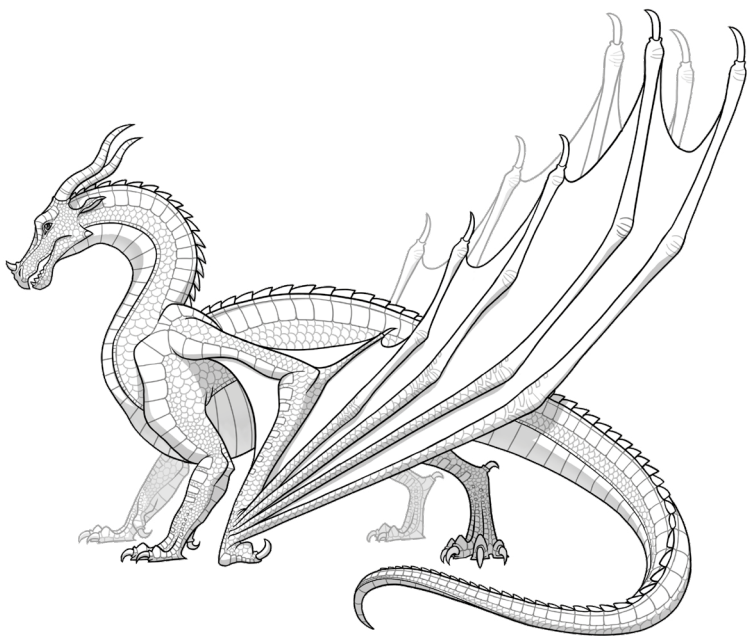
NEBELETI

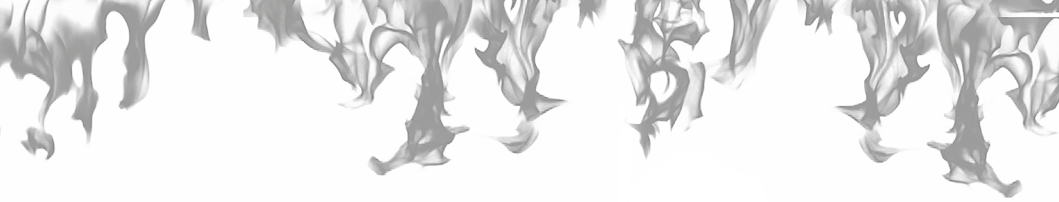
Popis: červenozlaté nebo oranžové šupiny, obří křídla.

Schopnosti: mocní bojovníci a letci, umí chrlit oheň.

Královna: královna Šarlata.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a bahnoletů.





MOŘELETI

Popis: modré, zelené nebo akvamarinové šupiny, mezi prsty plovací blány, žábry na krku, světélkující pruhy na ocase, hlavě a podbřišku.

Schopnosti: umí dýchat pod vodou, vidí ve tmě, jediným máchnutím silného ocasu vytvářejí velké vlny, vynikající plavci.

Královna: královna Korála.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žáry.



LEDOLETI

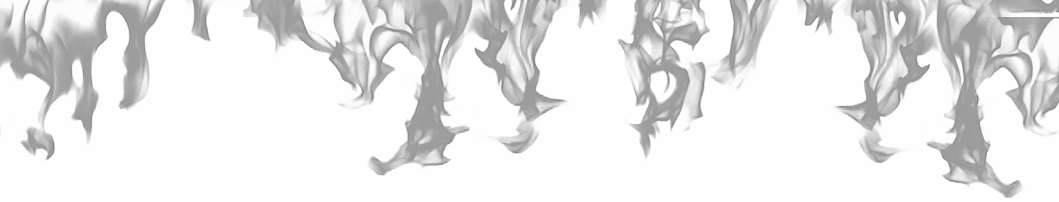
Popis: stříbřité šupiny odstínu měsíce nebo bledě modré odstínu ledu, pilovité drápy pro lepší pohyb po ledu, rozeklaný modrý jazyk, bičovitě zúžený konec ocasu.

Schopnosti: vydrží teploty pod nulou a jasné světlo, smrtící mrazivý dech.

Královna: královna Moréna.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Plameny a většiny píscholetů.





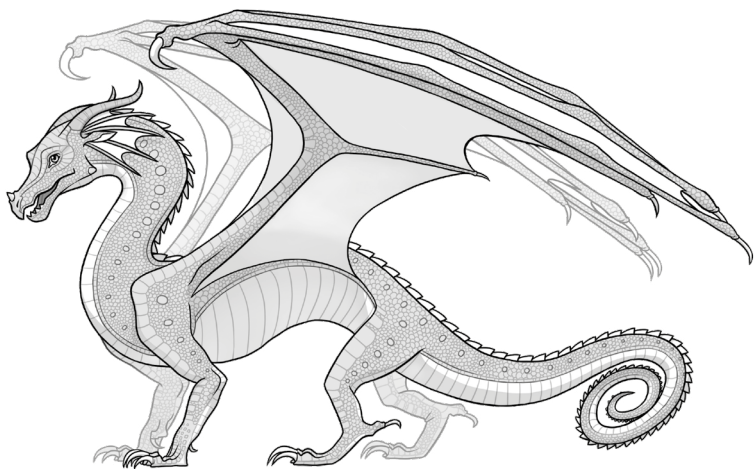
DEŠŤOLETI

Popis: šupiny neustále mění barvu, obvykle září barvami jako u rajek, chápavý ocas.

Schopnosti: umí měnit barvu šupin tak, aby splývali s okolím, chápavé ocasy jim pomáhají při šplhu, žádné známé přirozené zbraně.

Královna: královna Nádherie.

Spojenci: velké války se neúčastní.





NOCILETI

Popis: nafialověle černé šupiny a roztroušené stříbrné šupiny na spodní straně křídel jako noční nebe plné hvězd, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: umí vydechovat oheň, mizet ve stínech, číst myšlenky a předpovídat budoucnost.

Královna: přísně střežené tajemství.

Spojenci: příliš tajemní a mocní, než aby se účastnili války.





DRAČÍ VĚŠTBA

*Až válka bude trvat dlouhých dvacet let...
objeví se dráčata.
Až krev a slzy budou zemi rozmáčet...
objeví se dráčata.*

*Křídel moře vejce modré temně,
křídla noci přijdou sama ke mně.
Vysoko v horách dračího světa
největší tě čeká vejce nebeleta.
V bahnisku pátrej, je tam vejce rudé
a to křídel písku dobře skryté bude,
skryté před žhavým plamenů žárem.
Z těch králek dvě padnou, třetí se skloní
před osudem vyšším, jenž bude tu pro ni,
a sílu křídel ohně dostane darem.*

*Pět vajec se vylíhne za nejjasnější noci
pět drácat se narodí a mír přinese
temnota se zvedne a světlem stane se
objeví se dráčata...*



PROLOG

Ledoleti se objevili zničehonic. Měla to být klidná noc; na hlídce podél hornaté hranice mezi královstvími neměli vidět nikoho jiného než nebelety a jiné bahnolety. U jejich vesnice neproběhla žádná bitva od té, při níž před šestnácti dny ztratili Jeřábku.

Rákosovi se pořád při vzpomínce na tu bitvu v hrudi otvírala obří propast. Někdy chtěl zavřít oči, padnout do ní a už nikdy se nevynořit. To ale nemohl; měl další čtyři sourozence, kteří na něm záviseli. Byl jejich vůdce, jejich velkřídlec, ačkoliv teď už věděl, že jím být neměl. Měl je vést jejich bratr Hliňák, jehož vejce ale bylo odneseno, než se všichni vylíhli.

„Slyšel jsi to?“ zašeptal Okrák, když vyletěl vedle Rákose. Nejmenší dráče v jejich bahnoletském sourozeneckém oddílu bylo nejvšímavější. Rákos dobře věděl, že se mu vyplatí naslouchat.

„Co?“ odpověděl mu šeptem, naklonil hlavu ke straně a napínal oči. Oba vzlétli ve vzdušných proudech výš. Rákos

se rozhlížel po temných, rozeklaných skalách Drápů Oblačných hor. Neviděl žádný pohyb ani neslyšel tlukot křídel.

Přesto se ohlédl, aby zkontroloval bratry a sestry, a přivolal je mávnutím ocasu blíž. Bažantka, Chřástala a Močáloun brzy letěli v sevřené formaci za ním.

„Měl jsem dojem, že slyším syčení,“ řekl Okrák. „Někde blízko.“

Rákos se neklidně podíval dolů na stromy porůstající horský svah pod nimi. Mohlo se tam skrývat cokoliv.

Slyšel však jen zřepředu pískoletského generála, který pořvával z plných plic, jako kdyby označení „tajná hlídka“ neznamenal vůbec nic.

„Pohyb, bahnoleti!“ halekal generál. Jeho oddíl sedmi pískoletů, neochvějně oddaných královně Žhavě, se s brněním vznášel za ním. „Chci tuhle hlídku zakončit a trochu se dneska v noci vyspat!“

„Nejspíš to nic nebylo,“ řekl Okrák Rákosovi.

A vtom najednou z lesa vyrazilo devět ledoletů a zaútočilo na pískolety.

Bylo to tak rychlé, tak dobře načasované a náhlé, že dva pískolety už padali k zemi s rozsápanými křídly a z hrdel se jim řinula krev, než si Rákos vůbec ujasnil, že jde o opravdový útok.

Močáloun zavřeštěl hrůzou a chytil se Rákose, div ho ne-srazil z oblohy. Močáloun se nikdy úplně nezotavil z první bitvy, při níž viděl umírat jejich sestru Jeřábku. *S tím musím něco udělat*, pomyslel si Rákos, *ale ne teď*.

„Močáloune, vzpamatuj se!“ vykřikl a vytrhl mu svoje křídlo. „No tak, rychle, musíme jim pomoci!“

Viděl v obličejích sourozenců váhání a přistihl se, jak sám už zase přemítá, co by v téhle situaci udělal Hliňák, jestli by ostatní byli spokojenější a ve větším bezpečí, kdyby následovali jeho..., a taky jestli o tom uvažují i jeho sourozenci.

Nikdo ale neřekl to, co si určité všichni mysleli: *To je sebevražda. Jak jim můžeme pomoc? Nechci přijít o dalšího sourozence.* Místo toho se seřadili za ním a vrhli se k zápasícím drakům.

Rákos nenáviděl boj proti ledoletům. Jejich pilovité drápy mu připadaly desetkrát ostřejší než normální pařáty, jejich ocasy tenké jako biče zanechávaly štiplavé šrámy na čenichu i křídlech a nejhorší ze všeho bylo, že vás mohli zabít pouhým dýchnutím.

Vychrlil plameny na největší ledoletku, která bojovala s pískoletským generálem. Zaklapla tlamu a zasyčela na něj, ale měla příliš práce s pískoiletem, než aby vyrazila za ním. Rákos se ve vzduchu otočil a ohnal se proti stříbřitě bílým šupinám jiného ledoleta, který na něj útočil z boku. Na okamžik se navzájem svírali drápy a do křídel jim narážely poryvy větru. Konečně se Rákosovi podařilo vychrlit další zášleh plamenů a ledolet ucukl. Jen tak tak stačil uhnout, takže neměl sežehnutý čenich.

Rákos si všiml ledoleta, který se blížil k Okrákovi. Odstrčil bratra stranou a zachytil náraz bílého draka vlastní hruď. Jen co vyrovnal svůj let, uviděl, jak další ledoletka svírá nebezpečné drápy kolem Chřástalina krku, a vztekla začal. U Chřástaly se bleskurychle objevila Bažantka a strhla z ní dotírající ledoletku, ale ta se na ně hned vrhla znovu a otevřela tlamu, aby je zasáhla svým mrazivým dechem.

Nesmím ztratit nikoho dalšího, pomyslel si Rákos. *Zabílelo by mě to*. Vrazil do ledoletky a sekl ji drápem přes hrdlo, zatímco se pokoušela otočit hlavu, aby dýchla na něj. Vytřeštila oči, bolestně zachroptěla a z rány na krku se jí vyřinula krev. Když ji pustil, zřítíla se k tmavému lesu. Křídla se jí chabě chvěla jako umírající kobylce.

„Ústup!“ zavelel náhle čísi hlas. Rákosovi nadějeplně poskočilo srdce; myslel si, že se ledoleti vzdávají, ale pak si uvědomil, že rozkaz vydal generál píscholetů. „Ústup!“ vykřikl píscholet podruhé.

Rákos měl dojem, že by ledolety mohli porazit, kdyby pokračovali v boji, ale nestálo to za riziko. Každá chvíle boje představovala další příležitost pro ledolety, aby zabili některého z jeho sourozenců. Ústup znamenal, že je udrží naživu.

„Ústup,“ zopakoval po generálovi, chytil Okráka a strhl ho dozadu. „Zpátky! Bažantko, ty taky!“ Rozhlédl se po bojovnících v měsíčním svitu a spočítal sourozence: všichni zatím žili.

Jeho sestra se zakousla do předloktí svého protivníka a ten ji s bolestným výkřikem pustil. Vmžiku byla u Rákosova boku a vznesli se vysoko na oblohu následovaní Močálounem, Chrástalou a Okrákem.

Rákos viděl, že píscholeti míří k horám. Většina ledoletů se pustila za nimi; jen dva z nich začali pronásledovat Rákosův oddíl.

„Tudy!“ zvolal a vrhl se k lesu. Když se tam mohli schovat ledoleti, může se tam schovat i on se svou skupinou. Neměl povinnost následovat píscholety, stejně patrně prchali

do Nebeského paláce. A nechtěl ledolety zavést ke své vesnici.

Ocitl se mezi stromy a do obličejů ho tloukly větve. Jeho bratři a sestry podobný manévr trénovali, takže při prolétání mezi korunami zůstávali pohromadě. Rákos musel věřit, že to tak vydrží i nadále.

O něco dál za sebou slyšel horečný tlukot křídel a ohlédl se přes rameno. I v šeru poznal obrysy sourozenců; byli tu všichni. To se museli ozývat ledoleti, kteří uvízli ve vyšším patře větví.

Rákos využil příležitosti a přistál. Ostatní dosedli kolem něj a všichni se okamžitě přitiskli s roztaženými křídly k zemi, takže se změnili v kaluže stínů na tmavém dně lesa.

Rozhostilo se ticho. Nikdo ani nedutal. Větve nad nimi vrzaly a z okolních křovin se ozývaly zvuky nočního života. Rákos ucítil, jak mu po noze přeběhla veverka, ale nepohnul jediným svalem.

Po dlouhé chvíli uslyšeli vzdálené hvízdnutí a tlukot křídel v dálce, jako kdyby se ledoleti řadili do formace k odletu.

Rákos se pořád nehýbal. Čekal skoro hodinu, až už nedokázal zadržovat dech a všechny zvuky draků dávno zanikly.

Pak se velice opatrně a tiše nadechl. Slyšel, že ostatní dělají totéž.

„Je někdo zraněný?“ zeptal se potichu.

„To bylo hrozné,“ zašeptal Močáloun. „Myslel jsem, že všichni zemřeme.“

„Já jsem v pohodě,“ řekla Bažantka. „Nic, co by se rychle nezahojilo.“

„Já jsem taky v pořádku,“ ozvala se Chřástala chraptivě.

„Okráku?“ zeptal se Rákos, když nejmenší dráče neodpovědělo.

„Nenávídím tuhle válku,“ vyhrkl Okrák. „Nechápu ani, proč bojujeme. Komu záleží na tom, kdo je královna píscololetů? Nikdy jsem se se Žhavou nesetkal a ani nechci. Proč bojuju proti ledoletovi kvůli trůnu, který nijak nesouvisí ani s jedním z nás?“

„Protože naše královna říká, že musíme,“ odpověděla Bažantka s trochu větší jízlivostí, než Rákos považoval za bezpečné, i když je tady nikdo nemohl slyšet.

„Královna Blatana musí mít dobrý důvod, proč se spojila se Žhavou a nebelety,“ řekl nahlas. „Neměli bychom o ní pochybovat.“

„Kromě toho válka brzy skončí,“ poznamenala Chřástala nečekaně. Mluvila jen málokdy a po Jeřábčině smrti byla ještě zamlklejší. Rákos se k ní otočil. V očích se jí odrážela měsíční záře. „Hliňák ji ukončí.“

Pronesla Hliňákovo jméno tónem, který v Rákosovi vyvolával nutkání ponořit se do kaluže bahna a zůstat v ní aspoň měsíc. Znělo to, jako by mu naprosto věřila. Dráčeti, s nímž se setkali jen na chvíli. Rákos věděl, že ho ostatní následují a mají ho opravdu rádi. Ale určitě přemýšlejí, co bývalo mohlo být... a jestli by Jeřábka ještě žila, kdyby jejich velkřídeltcem byl celou dobu Hliňák.

„To je pravda.“ Okrák zvedl hlavu. „Hliňák a jeho přátelé nás brzy zachrání.“

„Jak brzy?“ zeptal se Močáloun. „Myslel jsem, že věštba

mluví o dvaceti letech. Neznamená to, že válku ukončí až za dva roky?“

„No,“ ozvala se Bažantka, „podle některých draků záleží na tom, odkud začnete počítat. Pokud počítáte od první bitvy, je to teprve osmnáct let. Ale pokud se vrátíte až ke smrti královny Oázy, kdy celá ta věc doopravdy začala, je to už skoro dvacet.“ Všimla si Rákosovy nakloněné hlavy a pokrčila rameny. „Začala jsem si číst o proroctví poté, co jsme zjistili, že se týká Hliňáka.“

Nastala odmlka, kdy všichni přemítali o Hliňákovi, válce a proroctví.

„Jestli jste všichni nešťastní,“ řekl Rákos opatrně, „mohli bychom... totiž, mohli bychom zkusit najít Spáry míru.“

Bažantka šokovaně zasyčela. „Tahle válka se mi sice nelíbí, ale to neznamená, že bychom měli opustit svůj kmen a domov. Jsme bahnoleti. Patříme do naší vesnice.“

„Jedině že by sis myslel, že bychom měli odejít,“ poznal Močáloun a opřel se o Rákosův bok. „Udělám, cokoliv řekneš.“

„To my všichni,“ doplnil Okrák.

Rákos věděl, že to je pravda. Ale měli by odejít? Netušil, co dělat. Zradit kmen, nebo dál ohrožovat životy bratrů a sester?

„Nemusíš se rozhodnout hned,“ podotkla Bažantka jemněji. „Právě jsme vyvázli z nebezpečí. Vrátime se domů a vyspíme se. Ráno se všichni budeme cítit líp.“

Rákos přikývl. Všichni se zvedli a protáhli si ztuhlá křídla, jak jen to pod stromy šlo. Ze šupin se jim sypaly borové jehlice vonící zimními ohni.

„Co tady ti ledoleti vůbec dělali?“ zeptal se Močáloun a zadupal.

„Nemám zdání,“ řekl Rákos. „Vypadalo to, že na nás číhali, ale nebyli jsme přece významná hlídka. Možná tu byli kvůli něčemu jinému a my jsme prostě měli smůlu, že jsme se jim připletli do cesty.“

„Třeba tu byli kvůli brlohu paběračů,“ navrhl Okrák.

„Jakému brlohu paběračů?“ Rákos se na něj překvapeně ohlédl.

„Ty ho necítíš?“ zeptal se Okrák. „Letěli jsme nad ním. Je docela dobře schovaný v lese.“

„Jaktože si dokážeš všímat takových věcí i na útěku?“ obrátila se na něj Bažantka.

Okrák pokrčil rameny.

„Proč by se ledoleti starali o brloh paběračů?“ zeptala se Chrástala tiše.

Všichni se nad tím zamysleli a pak se podívali na Rákose.

„Nevím,“ přiznal bezradně. Měl pocit, že to v poslední době říká pořád.

„To je jedno,“ řekla Bažantka a roztáhla křídla. „Podstatné je, že jsme díky Rákosovi přežili další bitvu.“

Zajímalo by mě, jestli to tak opravdu berou, pomyslel si. Já rozhodně ne.

„Doufám, že přežijeme i tu příští,“ zahučel Močáloun zasmušile.

„Já doufám, že nebudeme muset,“ řekl Okrák. „Doufám, že Hlišák naplní proroctví, ukončí válku a zachrání svět dřív, než budeme muset zase bojovat. Co vy na to? Možná se mu to podaří.“

„Možná,“ vzdychla Bažantka. „Doufám, že ano.“

„Já taky,“ přidal se Rákos. Zvedl pohled ke hvězdám. *Než si válka vezme někoho dalšího, na kom mi záleží. Než zničí naši vesnici a než si budu muset zvolit mezi věrností kmenu a bezpečím svých bratrů a sester. Než budeme nuceni zabít někoho dalšího.* „Taky v to doufám.“